

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **S. G.**, zastoupen JUDr. Ing. Vladimírem Väterem, advokátem, v Praze 2, Ječná 15, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 7. 4. 2004, č. j. 59 Az 506/2003 - 21, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2001, č. j. OAM-1262/VL-02-OL2-2001, rozhodl žalovaný v prvním stupni tak, že návrh na zahájení řízení o udělení azylu se zamítá jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), dále že účastník nesplňuje důvody udělení azylu podle 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že žalobce přicestoval na území ČR přes Polsko, které splňuje znaky bezpečné třetí země.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém Ministr vnitra České republiky rozhodnutím ze dne 11. 11. 2003, č. j. OAM-2156/AŘ-2002, rozhodl tak, že napadené rozhodnutí ve všech částech výroku potvrdil a rozklad zamítl.

Žalobce ve včas podané žalobě napadl uvedené rozhodnutí v celém jeho rozsahu, neboť podle jeho názoru žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci, a na základě toho vydal rozhodnutí, které žalobce považuje za nesprávné. Žalobce uvedl, že Polskem pouze projížděl linkovým autobusem Kišiněv – Praha, do České republiky měl pracovní vízum, a o azylovém řízení v Polsku nic nevěděl. V době, kdy žádal v ČR o azyl mu pracovní vízum platilo ještě asi dalších 8 měsíců. S pobytem v České republice měl již zkušenosti z minulosti, dokázal se česky domluvit, a proto o azylu v Polsku vůbec neuvažoval. Ke všemu má v ČR manželku a dvě dcery, které se úspěšně zařadily do české školy. S ohledem na tyto skutečnosti navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, rozsudkem ze dne 7. 4. 2004, č. j. 59 Az 506/2003 - 21, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, neboť tento rozhodl na základě řádně zjištěného skutkového stavu, provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadami správního uvážení. Z napadeného rozhodnutí a z rozhodnutí, které mu předcházelo, lze zjistit, které skutečnosti považoval správní orgán za prokázané, a závěry, které přijal, jsou logicky odůvodněné.

Proti citovanému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel se domnívá, že před spravedlivým soudem, resp. správním orgánem, by měla být podrobně zvážena zejména právní substance jeho průjezdu autobusem Polskou republikou. Dle jeho názoru, jestliže žalobce Polskou republikou za platnosti ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve znění do 31. 1. 2002 pouze projížděl, nelze namítat, že měl žádost o azyl podat v této projížděné zemi. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek a vydal rozsudek, kterým by rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že podle jeho názoru jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi zákonné zástupkyně nezletilých, učiněné ve správním řízení. Žalovaný rovněž neshledal důvody ani pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Na základě znění uvedeného ustanovení, které bylo právním základem pro odmítnutí stěžovatelovy žádosti o azyl, jakož i na základě důkazního materiálu, který žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil, a který obsahuje dostatek informací pro formulování autoritativního závěru v posuzované věci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, nepochybil, pokud se ve svém právním posouzení ztotožnil s názorem žalovaného, a jím vydané rozhodnutí pro nezákonnost nezrušil, jak požadoval stěžovatel v podané žalobě. Z obsahu spisu, zejména z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území ČR, je zřejmé, že stěžovatel opustil území Moldavska z důvodu osobní neutěšené situace, přičemž na základě vlastní volby si vybral jako cílovou zemi Českou republiku. Při této cestě přitom projížděl územím Polska, aniž by v této zemi využil, či využít chtěl, možnosti zažádat o azyl. Podle jeho vlastních slov mu nic nebránilo podat žádost o azyl v Polsku. Neučinil tak však proto, že se mu v ČR více líbilo než v Polsku. Při pohovoru uvedl, že již v době svého návratu do ČR věděl již o možnosti požádat o azyl, a s tímto záměrem přicestoval. Za dané situace tak žalovaný nemusel zkoumat a rozhodovat o dalších skutečnostech, které by případně mohly odůvodňovat udělení azylu. Nejvyšší správní soud v této věci plně odkazuje na svoji konstantní judikaturu, ze které vyplývá, že cizinec, pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi, má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento statut obdržet nejdříve, a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody. Subjektivní právo na azyl je právem na nezbytnou ochranu před pronásledováním v zemích původu, nikoliv však právem vybrat si zemi, ve které žadatel o azyl bude chtít toto své právo uplatnit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Azs 5/2003 - 46). Nejvyšší správní soud považuje za nesporné, že Polsko je bezpečnou třetí zemí ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu (nikoli tedy ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b/, jak uvedl stěžovatel, neboť toto ustanovení písm. b/ nemá), a proto byly dány zákonné předpoklady pro odmítnutí stěžovatelovy žádosti o azyl podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci

rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. 1. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu